

Sering „L. Späth".

Seringen.

In 'n Duitsch tijdschrift lezen wij, dat de sering wellicht onder Keizer Ferdinand I — 1556-'64 — door den gezant Busbeck het eerst in Vlaanderen en later in het jaar 1560, ook in Weenen werd ingevoerd. In onzen tegenwoordigen tijd bestaan er reeds vele verscheidenheden van de sering, die door juiste teeltkeuze en kunstmatige bevruchting verkregen zijn. Behalve de gewone sering — (Syringa vulgaris) en de witte variëteit daarvan (Syringa vulgaris alba) vinden wij overal in tuinen en parken de zoogenaamde Fransche sering (Syringa persica) met kleine bladeren maar groote bloemtrossen.

Minder bekend is de prachtige donker purperroode Sering „Andenken an Ludwig Späth" of ook wel kortheidshalve, L. Späth genaamd, terwijl de voor bloemschikking algemeen gebruikte soorten „Marie Legray", die zuiver wit is en „Charles X" prachtig violet, in onze tuinen minder worden aangetroffen, dan men met het oog op haren rijken bloei wel zou vermoeden. Dan bestaan er verder nog de fraaie „Syringa japonica" en zeer vele dubbelbloemige, die men bijna nergens aantreft. Van deze laatste is w Madame Lemoine, een der mooiste, met groote, zuiver witte bloemtrossen.

De vroeger zoo gezochte en beroemde Sering van Rouaan (Syringa Varina) is eene subspecies van Syringa persica en werd te Rouaan door den kweeker Varin in het jaar 1777 toevallig uit zaad van Syringa persica gewonnen en gekweekt. Niet onvermeld mag hier blijven, dat het witgele, tamelijk harde hout van oude Syringa vulgaris-takken mooi gevlamd is. Daar dit zich uitstekend laat polijsten en met salpeterzuur fraai rood laat beitsen wordt het, vooral in Duitschland, veel door draaiers en meubelmakers gebruikt en goed betaald. Mooie stam- of kroon-boompjes van de beste soorten doen het uitstekend in onze tuinen en het verdient alle aanbeveling deze soorten te enten op uit zaad verkregen stammetjes van Syringa vulgaris of ook wel van Ligustrum vulgare.

Het zaad wordt in den winter of ook wel in het voorjaar, omstreeks April, uitgezaaid. Zaait men het in den winter, dan zorge men er voor het tegen muizenvraat in verdunde gier te baden, dan te drogen en na het uitzaaien het bed met koolteer te besprenkelen, alhoewel deze methode te Aalsmeer nooit wordt toegepast.

Het zaad ontkiemt in het voorjaar vrij spoedig. Zoodra de zaailingen de eerste blaadjes vertoonen, plant men deze op geregelde afstanden uit elkaar en mag men niet vergeten ze dikwijls te gieten en ze in de eerste groeiperiode tegen al te sterke inwerking der zon te beschutten. In den herfst of in het volgend voorjaar worden ze dan op afstanden van 50 c.M. uit de kweekerij overgeplant. Het te beplanten kweekbed wordt 50 tot 60 c.M. diep omgespit en flink bemest.

In de maand Juli na het uitplanten, beter echter nog een jaar later, worden de zaailingen van Syringa vulgaris kort aan den wortelhals geënt. Ligusters daarentegen worden op eene stamhoogte van 1,5 M. tot 2 M. geoculeerd. Bij het enten op den wortelhals van een stevige, minstens drie jaar oude plant, groeit de jonge scheut veel vlugger en vormt deze spoediger een mooi kroontje, dan op een jongere onderlaag, die eerst in het voorjaar geplant werd.

Seringen in vollen bloei.

(foto's R. Tepe. Seringen uit de kweekerij der firma G. Oud, te Aalsmeer).

Stammetjes waarop het oculeeren in den zomer mislukt is, wat nog wel eens voorkomt, worden in het daaropvolgende voorjaar weer opnieuw geënt, hetzij men deze oculeert of op andere wijze veredelt. Is de veredeling gelukt, dan snijdt men den wildeling op een stompje na geheel af en aan dien stomp wordt de veredelde scheut gebonden, teneinde deze te dwingen recht omhoog te groeien. Zoodra ook die stomp overbodig wordt, wordt deze vlak boven de oculatie afgesneden. Het stammetje mag zich nu voortaan elk jaar verder ontwikkelen uit den topknop. De gevormde zijtakken worden aanvankelijk ingekort en mogen pas een jaar later kort aan den stam geheel worden weggesneden, omdat deze, door hare bladvorming, den groei van den stam zeer bevorderlijk zijn. Zoo noodig, zette men er een stok bij, om den stam te dwingen recht te blijven groeien. In het derde jaar na de veredeling wordt gewoonlijk de kroon in orde gebracht en worden alle onder de kroon zich bevindende zijtakken zorgvuldig dicht aan den stam weggesneden.

Elke Sering-soort kan men gedurende den winter in daarvoor speciaal ingerichte trekkassen tot een vroegen en rijken bloei brengen en daarvoor komt wel in de eerste plaats de Syringa vulgaris en hare diverse variëteiten in aanmerking, maar ook Syringa persica is e wel geschikt voor, hoewel deze er weinig voor gebruikt wordt. Voor het trekken worden in een pot gekweekte of ook wel in Juli rondgestoken natuurstruiken, nadat de vorst er overheen is gegaan, in de trekkassen geplaatst. Deze kunnen dan om het andere jaar telkens weer geforceerd worden. Wil men de Seringen reeds heel vroeg in bloei hebben, dan wordt de methode van Prof. W. Johansen uit Kopenhagen er op toegepast.

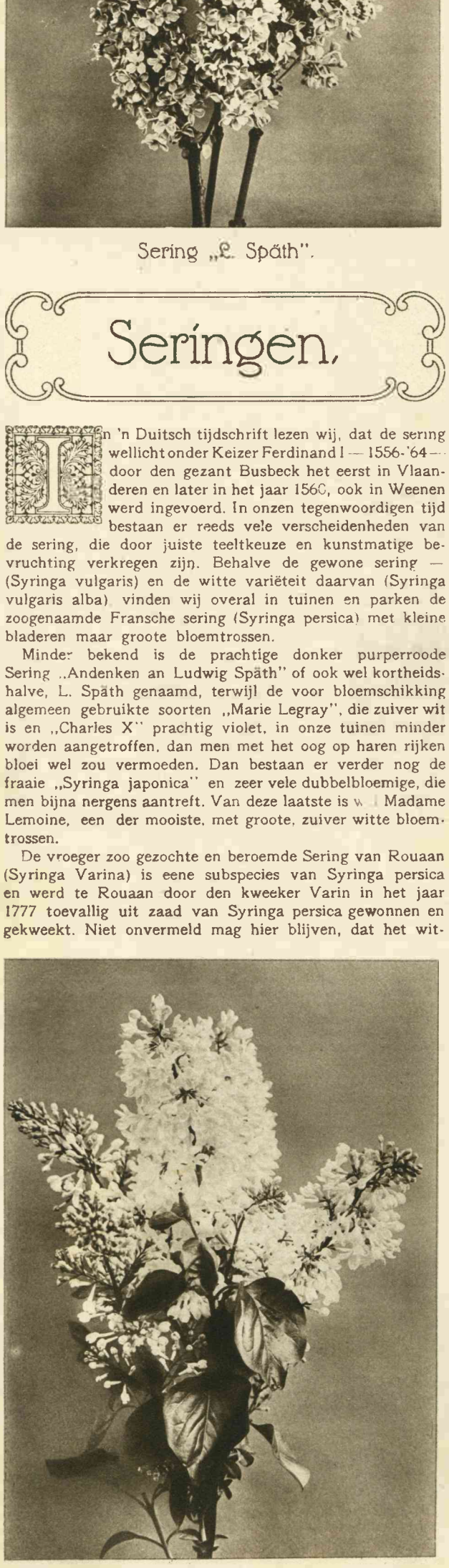
Volgens deze methode worden de struiken, voordat ze in de trekkassen worden geplaatst, in een luchtdicht gesloten ruimte, bij een temperatuur van 14 tot 18 graden Celsius pl.m. 48 uren aan op hen inwerkende aetherdampen blootgesteld. Terstond daarna worden de op die manier bedwelmde struiken, uit de aetheriseeringsruimte in de trekkas gebracht. In plaats van de licht ontplofbare aether, kan men ook zeer geschikt chloroform gebruiken. Bij toepassing dezer bedwelmingsmethode kunnen Seringen, direct nadat de groei heeft opgehouden, nog voordat ze een korte rustperiode hebben ondergaan, of dat de vorst er overheen is gegaan, met goed gevolg geforceerd worden. De meest gevolgde forceeringswijze is echter veel eenvoudiger. Ze worden bij toepassing daarvan in een temperatuur van 25 tot 30 graden Celsius in de kassen gebracht, waarin dan een zeer vochtige atmosfeer moet heerschen, terwijl men de struiken geregeld flink met warm water besproeien moet. De zich ontwikkelende bladknoppen worden telkens gebroken, zoodat zich alleen de bloemen flink kunnen ontwikkelen. De eerste bloemen verschijnen dan na $3\frac{1}{2}$ à 4 weken, later echter reeds na veertien dagen.

Van Syringa vulgaris zijn het voornamelijk de soorten „Marie Legray", „Charles X" en „Ludwig Späth", die voor forceering worden aangewend en ook de dubbelbloemige soort „Madame Lemoine".

Nergens in ons land worden meer Seringen tot vervroegden en tevens zeer rijken bloei gebracht dan te Aalsmeer, waar de vochthoudende grond daartoe bijzonder geschikt is en waar moeiten noch kosten worden gespaard om het allerbeste voor bloemschikkingsmateriaal op de markt te brengen.

Vandaar worden dan ook dagelijks talrijke afgesneden Seringen naar bloemisten in binnen- en buitenland verzonden. Een der bekende Handelskweekerijen aldaar is die van de Firma G. Oud, die mij onlangs de Seringen toezond, die dit artikel illustreeren. Vooral de nieuwere soorten „Madame Morell" en „Gloire de Lorraine" wit in zacht lila overgaande, verdienen bijzondere aanbeveling.

Apeldoorn. R. Tepe.

Sering „Marie Legray".

Sering „Madame Morell".

Sering „Gloire de Lorraine".